

вольна! я твоя, на віки твоя. Буду жити тут з тобою в добрі й щасті, а сестрам дам от ті крайні кімнатки. І будемо жити як у раю, й зробимо з землі небо!

— Тут жити вже нам не можна, моя кохана! — одказав Ясь, обнявши її за поясницю. — Я стратив місце управителя! Завтра тут жити-ме другий управитель. Мое добро все опечатане. Мене обговорили, обписали перед князем. Я тепер zostався без нічого, без куска хліба. Одна ти тепер мій zostалася на цілім світі!

Зося витріщила очі й вирвалася із його рук. — Прислуга дивиться! — говорила вона одводячи від себе його руки, як він знов хотів обняти.

— То що! нехай дивляться! Ти моя, і я скажу так і перед Богом, і перед людьми. Ти мій тепер zostалась одна втіха, одно щастя! Ідмо до Одеси! Там я буду горювати, буду хліб заробляти, тебе зодягати, хоч би самому прийшлося і голодати.

— Чого-ж я з тобою поїду, мій пане? — сказала Зося якимсь новим, чудним голосом. — Я . . . я не звикла . . . я привикла . . . я не стерплю нужди, не зможу перенести вбожества.

— То киньмося в двох у Чорне море, обнявшись! Я з тобою рад і пропасти! — промовив Ясь упавши перед Зосею на вколішки.

— Ні! — одказала вона одвернувши трохи од його лице. — Я не маю жадної охоти вмирати, та ще так безтолково! Мій не шіснають роки! Мій час романтизма давно минув. Але ради Бога, мій пане, не роби театру! ходімо в дальші кімнати. Прислуга дивиться!

Всі пішли в далеку кімнату й прикрили двері.